

ת"פ 5844/09/20 - מדינת ישראל נגד פארוק סלאמה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 5844-09-20 מדינת ישראל נ' סלאמה(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיא

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

פארוק סלאמה

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); גניבת רכב, לפי סעיף 413ב + סעיף 29(א) לחוק העונשין; התפרצות לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 סיפא + סעיף 29(א) לחוק העונשין; החזקת כלי פריצה, לפי סעיף 413ז + סעיף 29(א) לחוק העונשין; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום שהה הנאשם בשטחי ישראל מבלי שהיה רשאי לשהות או לעבוד בה כדין. הנאשם קשר קשר עם קטין יליד 2003 (להלן - הקטין) במסגרתו פעלו לגנוב רכבים משטחי מדינת ישראל ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית. ביום 23.8.2020, בסמוך לשעה 21:00, נהג הנאשם ברכב מסוג מאזדה 3 שנגנב מהעיר עפולה ביום 20.8.2020 (להלן - רכב המאזדה), פגש בקטין באום אל פחם והשניים נסעו יחד במטרה לגנוב רכבים. בסמוך לשעה 02:30 הגיעו השניים לחיפה והתפרצו בצוואת לג'יפ מסוג מיצובישי, באופן שהנאשם פתח את דלת הרכב ונכנס לתוכו כאשר הוא אוחז מפתח שוודי, אך בשל עובר אורח שעבר במקום נמלט הנאשם מהרכב והותיר בו את כלי הפריצה.

3. בהמשך, סמוך לשעה 04:00, הגיעו הנאשם והקטין ברכב המאזדה לקריית ביאליק. הנאשם ניגש לרכב מסוג יונדאי, פתח את הדלת באמצעות מברג והניע את הרכב באמצעות מכשירים אלקטרוניים שהיו ברשותו. השניים עזבו את המקום כאשר הנאשם נוהג ברכב היונדאי והקטין ברכב המאזדה.

4. הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון כתב האישום, אך ללא הסכמה עונשית.

טענות הצדדים והראיות לעונש

5. ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם וטען כי הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו הם שמירה על חייו, קניינו ובטחונו של הפרט ושל הציבור וכן פגיעה בריבונות מדינת ישראל וזכותה להגביל את הכניסה אליה. נטען כי מדובר בעבירות שתוכננו היטב, תוך הצטיידות בכלים ואגב קשירת קשר עם אחר. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה המאשימה לפסיקה וביקשה לקבוע כי מדובר באירועים נפרדים אשר מתחם העונש ההולם באישום הראשון נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל ואילו באישום השני נע המתחם בין 24 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם נטען כי מדובר בנאשם בעל הרשעות קודמות בעבירות ביטחוניות, שאף ריצה מאסרים מאחורי סורג ובריח. לפיכך ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל למשך 45 חודשים, מאסר מותנה מרתיע, פסילת רישיון בפועל, התחייבות, קנס ופיצוי למתלוננים.

6. ב"כ הנאשם טען כי לאור סמיכות הזמנים בין ביצוע עבירות הרכוש והקשר ההדוק ביניהן, יש לראותן כאירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם ענישה כולל. נטען כי לא מדובר בפריצות מתוחכמות וכי הרכב באישום הראשון לא ניזוק ואילו הרכב באישום השני הוחזר לבעליו. ההגנה הפנתה לפסיקה ונטען כי יש לקבוע מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר. ביחס לעונש ההולם נטען כי מדובר בנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי רב, כמו גם עדות עדי תביעה רבים וביניהם הקטין, וכי אין לחובתו עבר פלילי רלוונטי, אלא בטחוני שבוצע מחוץ לשטחי מדינת ישראל. על כן עתרה ההגנה לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.

7. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו וציין כי הוא סובל מפגיעת ראש קשה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

9. כאמור, הצדדים חלוקים בשאלה האם יש לראות בכל אישום כאירוע נפרד לצורך קביעת מתחם הענישה, או שמא יש לראותם כאירוע אחד. לדידי, יש לראות את כל העבירות שעבר הנאשם כאירוע אחד, וזאת על-פי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). מדובר בעבירות שבוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, באותה שיטה ובסמיכות זמנים ממשית. העבירות קשורות האחת לשנייה והן מהוות יחדיו תכנית עבריינית אחת שלמה. משכך, קיים קשר ברור והדוק בין המעשים ויש לראותם כאירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד.

לא התעלמתי מכך שהעבירות השונות בוצעו בערים שונות ואולם "הריחוק הגיאוגרפי בין המעשים אינו מצביע אפוא על כך שעניין לנו בשני אירועים שונים; ואין בו כדי לגרוע מהקשר ההדוק שכלל מעשי המערער מקיימים ביניהם וכך גם בענייננו" (ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014)). לא התעלמתי גם מכך שמדובר בשני מתלוננים שונים. אכן, ישנם מקרים בהם נתון זה יהווה שיקול מכריע לצורך קביעה שמדובר באירועים שונים (ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.2015)), ואולם, בשים לב למהות העבירות מושא האישום הראשון אינני סבור שהאינטרס המוגן מחייב לראותו כאירוע נפרד בנסיבות העניין. עם זאת, אביא כמובן בחשבון את העובדה שמדובר בשני מעשים נפרדים לצורך קביעת גבולות המתחם (רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015); דנ"פ 2999/16 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.2016)).

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הנאשם פגע במידה ממשית בערכים המוגנים של שמירה על רכוש הציבור, בטחונו ופרטיותו. באשר לעבירות התעבורה בהן הורשע הנאשם אציין כי מדובר בעבירות חמורות שיש בהן זלזול מופגן בחוק והן אף יוצרות סיכון ממשי למשתמשי הדרך. בענייננו נפגע ערך נוסף והוא שמירה על בטחון המדינה וגבולותיה. התנהלותו של הנאשם פגעה בזכותה של המדינה, כריבון, לבקר את הנכנסים והיוצאים מבין שעריה וההשלכות הביטחוניות, הכלכליות והחברתיות ברורות. שילוב עבירות רכוש עם כניסה לישראל שלא כדין ונהיגה ללא רישיון יוצר, לטעמי, פגיעה ממשית בערכים המוגנים.

11. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:** הנאשם נכנס לישראל ללא היתר וזאת במטרה לעבור בה עבירות רכוש חמורות, לגנוב רכבים ולהעבירם לשטחי הרשות. הוא וחברו (קטין) תכננו את העבירות, הגיעו למקום עם רכב גנוב, מצוידים בכלי פריצה ובאמצעים אלקטרוניים המשמשים לפריצת רכבים, וביצעו מספר עבירות. המעשים באישום הראשון הופסקו רק בשל עובר אורח שעבר במקום, אך השניים לא נרתעו אלא המשיכו במעשים וגנבו רכב אחר. פוטנציאל הנזק בעבירות אלו ממשי והוא לא רק כלכלי, שכן תתכן פגיעה גם בנפש באם עובר אורח או בעל הרכב יתערב וינסה למנוע את המעשה. כן גורמים המעשים לפגיעה בתחושת הביטחון והסדר הציבורי (עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.2014)). עוד אציין שבעבירת נהיגה ללא רישיון פוטנציאל הנזק הוא גם לנפש, לאור כך שהנוהג אינו בעל ידע וכישורים לנהיגה.

12. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם אפנה לפסקי דין הבאים: רע"פ 8817/12 **אבו גנאם נ' מדינת ישראל** (17.12.2012), בו הוטלו על גנב רכב שנהג בו ללא רישיון נהיגה 20 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 57089-03-14 **מחפוז נ' מדינת ישראל** (2.7.2014), בו הוטלו 9 חודשי מאסר בפועל על צעיר שגנב רכב ועבר אתו לשטחי הרשות; עפ"ג 3614-01-13, 20355-02-13 **מחמוד אבו אלואליה ואח' נ' מדינת ישראל** (29.5.2013), בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 10 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר בגין "עבירת גניבת רכב בודדת"; עפ"ג 37710-05-16 **מדינת ישראל נ' תיסיר אזגילה** (14.9.2016) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר, בנסיבות של גניבת קטנוע על דרך של העמסתו על משאית; עפ"ג 22186-10-16 **שושנה נ' מדינת ישראל** (10.1.2017), בו התקבל ערעור נאשם על חומרת עונשו והוטלו עליו 30 חודשי מאסר חלף 36 חודשי מאסר (הכוללים הפעלת מאסר מותנה בחופף) בגין שישה מקרי התפרצות בצוותא לרכבים, חמש עבירות גניבה מרכב בצוותא, ועבירות של הונאה בכרטיסי חיוב; עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.2014), בו קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם עבור התפרצות אחת לרכב וגניבה

ממנו נע בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר. בעניין זה החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם אשר הורשע בשתי עבירות התפרצות וגניבה מרכבים והעמידו על 12 חודשי מאסר בפועל חלף שבעה חודשי מאסר; ע"פ 7690-09-15 **קרעאן נ' מדינת ישראל** (26.1.2016), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשני אירועים שונים בעבירות של ניסיון גניבת רכב בצוותא, התפרצות לרכב, גניבה מרכב, שהיה בלתי חוקית, קשירת קשר לפשע, החזקת כלי פריצה ועבירות נלוות. בית משפט השלום גזר עליו 22 חודשי מאסר, מאסרים על תנאי וקנס. בהסכמת הצדדים נדחה ערעור הנאשם על הכרעת הדין ועונשו הוקל ל-16 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 10851-05-15 **מדינת ישראל נ' צאלח** (6.7.2015) בו נידון ענינו של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה לא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. בית המשפט קמא גזר עליו 9 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית תוך שקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ביהמ"ש המחוזי קיבל את ערעור המדינה וקבע כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם בקרבת הרף הגבוה של מתחם הענישה, קרי 17 חודשי מאסר בפועל.

13. לאור כל זאת, דעתי היא כי מתחם העונש ההולם את כל העבירות שעבר הנאשם, המהוות אירוע אחד, נע בין 15 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

14. שני הצדדים ביקשו לגזור את העונש בגדרי מתחמי הענישה ואכן כך יש לעשות, שכן לא מתקיימים במקרה זה התנאים לחריגה ממתחם הענישה, לקולה או לחומרה.

15. לצורך גזירת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר יחסית, את הודאתו בהזדמנות הראשונה, בה ראיתי לא רק חיסכון בזמן שיפוטי, אלא אף חרטה וקבלת אחריות וכן את מצבו הרפואי הנטען ונסיבותיו האישיות. בעניין זה נתתי דעתי לאמור במסמך הרפואי אשר מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את המצוין בו, אך אציין שהנאשם סבל מפגיעת ראש קשה אשר עד היום נותנת את אותותיה. הבאתי בחשבון עוד את הפגיעה שתיגרם לנאשם ולבני משפחתו בעטיו של עונש מאסר, במיוחד על רקע משבר הקורונה בו אנו מצויים. מנגד, הבאתי בחשבון לחומרה את עברו הפלילי הכולל שתי הרשעות - עבירות נשק והשלכת בקבוק תבערה, בגין ריצה מאסרים מאחורי סורג וברית.

16. המסקנה העולה משילוב נתונים אלו היא כי יש להטיל עונש בקצה השליש הראשון של המתחם (לשיקולים לקביעת העונש בגדרי המתחם ראו למשל ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת** (22.12.2020)). כן יש לחייב את הנאשם בפיצויים למתלוננים, אם כי בעניין זה אציין שהמאשימה לא פירטה את גובה הנזק שנגרם למתלוננים ולא צוינו נזקים פיזיים לרכבים בכתב האישום.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו, כל עבירת רכוש שהיא פשע.

ג. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה על חוק הכניסה לישראל, או נהיגה ללא רישיון, או כל עבירת רכוש שהיא עוון.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את עדי תביעה 1 ו-7 בסך של 2,000 ₪ לכל אחד. הסכומים ישולמו בתוך 120 יום. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את סכום הפיצויים שנפסק לטובתם. אדגיש שאין בפסיקתי למצות את מלוא זכותם של המתלוננים ופתוחה בפניהם האפשרות להגיש תביעה אזרחית בגין מלוא נזקם.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"א, 13 ינואר 2021, במעמד הצדדים.